

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti povinnému **J. B.**, bývajúcemu v L., **o vymoženie 2 373,37 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 5 Er 707/2007, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 3. decembra 2012 sp.zn. 1 CoE 186/2012, takto

r o z h o d o l :

Konanie o odvolaní **z a s t a v u j e**.

Návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Dovolanie **o d m i e t a**.

Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor žiadosťou doručenou na Okresný súd Liptovský Mikuláš 28. augusta 2007 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov – ďalej len „Exekučný poriadok“), a to na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761, zo 6. júna 2007 sp.zn. SR 3353/07 vydaného Stálym rozhodcovským súdom, ktorý zriadila Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd Liptovský Mikuláš poverením

z 11. septembra 2007 č. 5505 011054* poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe uvedeného exekučného titulu.

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením z 10. augusta 2012 č.k. 5 Er 707/2007-17 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Oprávnenej ani súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 a nasl. a § 39 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2007, podporne ustanoveniami smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica Rady č. 93/13/EHS“) a judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 13. októbra 2011 sp.zn. 3 Cdo 146/2011) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 12. mája 2011, č.k. IV. ÚS 181/2011-16). Konštatoval, že rozhodcovská doložka, obsiahnutá v bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere č. 5370741 uzavretej 29. septembra 2006 medzi účastníkmi konania, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, napĺňa charakteristiku neprijateľnej zmluvnej podmienky, v dôsledku čoho je absolútne neplatná. Neplatnosť predmetnej rozhodcovskej doložky má podľa jeho názoru za následok absenciu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Žiline uznesením z 3. decembra 2012 sp.zn. 1 CoE 186/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa správne posúdil, že účastníci konania uzavreli spotrebiteľskú zmluvu. Odvolací súd rovnako dospel k záveru, že znenie rozhodcovskej doložky obsiahnutej v štandardnej zmluve o úvere nemožno považovať za také, ktoré by zabezpečovalo patričnú rovnováhu v právach a povinnostiach, ale je v neprospech spotrebiteľa. Rovnako vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako individuálne nedojedanú a neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že absolútne neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a vydanie rozhodnutia, ktoré by sa mohlo stať spôsobilým exekučným titulom. K dôsledkom rozhodnutia o zastavení exekúcie poznamenal, že uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení exekučného konania, resp. exekúcie prelamuje materiálnu právoplatnosť rozhodcovského rozsudku, pričom vzniká prekážka rozsúdenej veci. K námietke oprávnenej, týkajúcej sa návrhu na prerušenie konania

uviedol, že nepovažuje za potrebné predložiť navrhované predbežné otázky Súdnemu dvoru EÚ, aby mohol rozhodnúť vo veci samej. Konštatoval, že predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu úniového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Otázky navrhované oprávnenou považoval za zjavne neopodstatnené a irelevantné. Na základe už existujúcej konštantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ zhodnotil, že neexistencia potreby zahájiť prejudiciálne konanie je plne v súlade s doktrínou *acte éclairé* (konanie objasnené alebo konanie už rozsúdené), ako aj s doktrínou *acte clairé* (konanie jasné alebo konanie zrozumiteľné), ktoré stanovujú výnimky z povinnosti predkladania predbežných otázok Súdnemu dvoru EÚ. Na základe uvedených skutočností mal za to, že v predmetnom konaní nenastal žiadny z dôvodov uvedených v § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. pre prerušenie konania podľa osobitného zákona. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/), keď súd nerešpektoval jej právo na rozhodnutie veci na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“) v konaní o prejudiciálnej otázke (m.m. IV. ÚS 206/08). Mala za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 ZFEÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Taktiež namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti tomu istému rozhodnutiu odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti podala oprávnená dovolanie (č.l. 82). Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Taktiež navrhla, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 ZFEÚ predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Svoje dovolanie odôvodnila tým, že súdy : 1. rozhodli

„nad rámec zverenej právomoci“ (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. a/ O.s.p.), lebo nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“), bez oprávnenia preskúmali exekučný titul „metódou ktorá im v rámci zverenej právomoci neprináleží“, 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. d/ O.s.p.), lebo formálna a materiálna vykonateľnosť už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, 3. rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), 4. oprávnenej odňali možnosť konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že s ňou „nekomunikovali o jej právnych a skutkových návrhoch“, nezohľadnili jej námietky, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ podľa čl. 267 ZFEÚ. Ďalej uviedla, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Povinný ani súdny exekútor sa k odvolaniu a dovolaniu oprávnenej nevyjadřili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

Oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podala odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Konanie o týchto jej odvolaniach bolo zastavené s odôvodnením, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2 O.s.p.). Porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp. zn. 5 Co 20/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 Co 54/2013, z 11.septembra 2013 sp.zn. 5 CoE 48/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 CoE 84/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn.

3 Co 34/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 CoE 83/2013. Dovolací súd sa stotožňuje s právnymi závermi vyjadrenými v týchto rozhodnutiach a v podrobnostiach na ne odkazuje.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

K totožnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 9/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 11/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 ECdo 70/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 ECdo 250/2013, z 3. júla 2013 sp.zn. 7 Cdo 8/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 7 ECdo 85/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn. 3 ECdo 28/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 ECdo 283/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 4Cdo 40/2013). Dovolací súd na ne v podrobnostiach odkazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci. Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z.). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých rozhodnutiach týkajúcich sa iných skutkovo a právne obdobných právnych vecí, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 9/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 11/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 ECdo 70/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 ECdo 250/2013, z 3. júla 2013 sp.zn. 7 Cdo 8/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 7 ECdo 85/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn. 3 ECdo 28/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 ECdo 283/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 4Cdo 40/2013) a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O.s.p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p.

Poverenie súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2012 sp.zn. 5Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp.zn. III. ÚS 254/2012),

3. ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania. Na podporu týchto tvrdení dovolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 160/2013, v ktorom konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offo zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa únievého práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávnenej na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),

7. skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávnenej. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Tieto právne závery (vid' 1. až 7.) zastáva Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v preskúmvanej veci.

Dovolateľka tiež namietala, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť. Tak ako správne poznamenala oprávnená, zákonom č. 230/2012 Z.z. účinným od 9. augusta 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Uvedené ustanovenie bolo účinné do 31. decembra 2012, kedy na základe novely Exekučného poriadku č. 335/2012 Z.z. bol vypustený odsek 5. Od 1. januára 2013 tak súd nie je povinný nariadiť pojednávanie v prípade, ak exekúciu vyhlási za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Zákonodarca ponechal súdu len fakultatívnu možnosť nariadiť pojednávanie, pokiaľ je to potrebné pre objasnenie veci (§ 58 ods. 2 Exekučného poriadku).

Vzhľadom k tomu, že súd je povinný rozhodovať podľa stavu, ktorý tu je v čase jeho rozhodovania, musel dovolací súd brať do úvahy zmenu právnej úpravy Exekučného poriadku, v dôsledku ktorej aj v prípade, ak by zrušil rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na konanie, okresný súd by už nebol povinný nariadiť pojednávanie vo veci zastavenia exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti, respektíve bolo by ponechané na úvahe súdu, či pojednávanie vo veci nariadi alebo nie, pričom táto úvaha je podmienená potrebou objasnenia veci. V posudzovanej veci ide o exekučné konanie, ktoré nie je v zásade konaním sporovým a dokazovanie sa obvykle nevykonáva. Rozhodnutie súdu je založené na posúdení platnosti

písomnej rozhodcovskej doložky, ide o posúdenie právnej otázky, na ktoré nebolo potrebné nariadiť pojednávanie. Súd pritom vychádzal práve z tvrdení oprávnenej uvedeníých v návrhu na vykonanie exekúcie a listinných dôkazov, ktoré predložila, pričom námietky oprávnenej proti rozhodnutiu okresného súdu boli preskúmané v rámci odvolacieho i dovolacieho konania. Preto nie je možné súhlasiť s dovolateľkou, že nemala možnosť vyjadriť sa k rozhodnutiam súdov, či predostrieť svoje argumenty v konaní. Postupom súdu, ktorý vo veci nenariadil pojednávanie, jej teda nebola odopretá možnosť na účinnú procesnú obranu, preto nebol naplnený jeden z predpokladov vzniku vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Samotné nenariadenie pojednávania v rámci exekučného konania teda ešte nezakladalo bez ďalšieho zmätočnosť súdneho rozhodnutia, keď po zmene právnej úpravy nariadenie pojednávania v posudzovanej veci nebolo zákonom vyžadované a účelné a súčasne oprávnená mala možnosť na procesnú obranu v podobe opravných prostriedkov, ktorú aj využila. I keď teda okresný súd nepostupoval tak, ako mu to procesný predpis v čase jeho rozhodovania ukladal, nedošlo k odňatiu možnosti konať oprávnenej pred súdom a túto vadu nie je možné v súčasnosti efektívne odstrániť. Pritom odvolací súd v tomto prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O.s.p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie.

Navyše je dovolací súd toho právneho názoru, že uvedené pochybenie súdu prvého stupňa nie je po zmene právnej úpravy platnej a účinnej od 1. januára 2013 možné účinne reparaovať a prípadné zrušenie napadnutých rozhodnutí súdov a vrátenie veci na ďalšie konanie by bolo neefektívne a odporovalo by aj zásade hospodárnosti konania.

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka neopodstatnene vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z toho, že súdy rozhodli bez vykonania „dokazovania“, bez nariadenia pojednávania a jej osobnej účasti.

Dovolací súd sa stotožňuje s názorom súdov nižších stupňov, že v danom prípade rozhodcovský rozsudok nie je vykonateľný exekučný titul, a že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej

neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 3. mája 2011 sp.zn. 5 Cdo 44/2011 z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011, zo 14. augusta 2013 sp.zn. 7 Cdo 17/2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť, preto jej vznikla povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.). V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. júna 2014

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová